

πώς αγαπά την 'Αλίκη...
'Αλλάστε έτσι έπρεπε να του μιλήσω και για να δικαιολογήσω το γέλιο μου.

Προχθές άζαμία ή 'Αλίση μου έλεγε:

—Είνε πολύ συμπαθητικός ό Α...

Μά ή 'Αλίση είναι ζωντή. Βρίσκει συμπαθητικό έναν άνθρωπο χωρίς κανένα γούστο.

Πώς μπορώ να πώ ότι έχει γούστο ένας άνθρωπος ό όποιος προτιμά την 'Αλίση από μένα;

***

(Από τό 'Ημερολόγιο τής 'Αλίκης Κ...)

10 Μαΐου. — Δέν μπορώ να καταλάβω γιατί μ' άποφύγει τόσο ό Α... Έγώ τον συμπάθω τόσο... Μά είχε παράξενο, ενώ λίγες μέρες πριν με κτύπαζε με τόσο τρυφερά βλέματα, τώρα άποφύγει να με κοιτάξει... Γιατί; Είνε μιστήριολ... 'Η καλή μου, ή μοναδική μου φίλη 'Αδελίνα, μου λέει σχετικά:

—Ό άντρες είναι πολύ άστατοι!... Σήμερα έρωτεύονται την μη γυναικα κι' αθριο την άλλη... Δέν πρέπει να τους πιστεύεις...

Ναι... 'Αλλ' ό Α... μου έδειχνε ένα τόσο άγνό ενδιαφέρον. Και πάτανα πως ίσως μ' αγαπάει. Ποσο θα ήμων εύτυχισμένη άν μ' αγαπούσε, κι' είμαι τόσο δυστυχισμένη τώρα που μου φέρεται τόσο ψυχρά...

Ω, δέν ξέρω τί να ύποθέσω... Μά μου φαίνεται πως έγώ... Ναι, έγώ τον αγαπώ. Τό κατάλαβα τώρα που πονώ τόσο για την έσφαγή του άδιαφορία. Είμαι πολύ δειλή και περιήφανη συγχρόνως. Έτσι μου έρχεται να τον φωτίζω, όταν τον ίδω:

—Μά γιατί μου δείχνετε τόσο περιφρόνησι;

Δέν τοιμώ όμως... Δέν τοιμώ.

***

(Από τό 'Ημερολόγιο τής 'Αλίκης Κ...)

20 Μαΐου. — 'Αχ, είναι φοβερό... Είναι φοβερό... Πώς ζώ άζαμία; Πώς μπορώ να ζω άζαμία;

Ό αγαπημένος μου πέθανε, σκοτώθηκε... Σκοτώθηκε για μένα!... Σκοτώθηκε γιατί νόμιζε πως δέν τον αγαπώ, πως δέν τον θέλω, ενώ τον αγαπούσα κι' έγω.

Χτές τό βράδυ πήρα ένα γράμμα του που έλεγε:

'Αγάπη μου... Προσπάθησα να σέ ξεχάσω. Προσπάθησα να συνθίσω με την ιδέα ότι σου είμαι μιστός, και δέν θέλεις ούτε να με έλέης, καθώς μου είπαν.

Μά δέν μπόρεσα να σέ ξεχάσω. Δέν μπόρεσα να τό πάρω άπόφασι, ότι μ' αντιπαθείς τόσο, μένα που σέ λατρεύω.

Ω, δέν ήξερα κι' έγώ πως σ' αγαπώ τόσο τρελλά. Τώρα όμως νοιώθω ότι δέν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα. Γι' αυτό λοιπόν, πεθαίνω... Σέ λίγο ώρα δέν θα ζω. Θα με σώση από την άπελπισμένη, την μαρτυρική μου αγάπη, μία σφαίρα στο κεφάλι μου.

Χαίρε 'Αλίση, μόνη μου αγάπη. Κι' άν είναι αλήθεια ότι ή ψυχή αισθάνεται και μετά τον θάνατο, θα σ' αγαπώ και πέρα από τον τάφο...»

Αυτό τό φοβερό γράμμα έλαβα χτές τό βράδυ. Κι' όταν τό διάβαζα, ό Α... ήταν κιόλας νεκρός.

Μά ποιός, ποιός λοιπόν του είχε πώς τον αντιπαθώ, ενώ έγώ τον συμπάθω τόσο; Ποιός είναι αυτός ό κακούργος;

Ω, ύποφέρω πάρα πολύ... Θέλω να πεθάνω, να σκοτωθώ!

'Η καλή μου ή φίλη, ή 'Αδελίνα, προσπαθεί να με παρηγορήσει και να με κρατήσει στη ζωή.

Δέν μπορεί κι' αυτή να μαντεύσει πως είναι ό άθλιος που χώρισε έτσι έγλωματικά δυό αγαπημένες ψυχές.

Ω, ποσο θα είμαστε εύτυχισμένοι!... Πώς ό Θεός επέτρεψε σ' έναν κακούργο να χωρίση για πάντα δυό αγαπημένες καρδιές;

Δέν ύπάρχει, λοιπόν, Θεία Πρόνοια, δέν ύπάρχει Θεία Δικαιοσύνη;...

Έτσι, ένας σκυφάντης, μπορεί να καταστρέψη δυό άδωες ζωές; Δέν μπορώ να τό ύποφέρω αυτό... Δέν μπορώ να ζήσω πεινά στον κόσμο. Κι' άν δέν σκοτωθώ κι' έγώ, θα πάω να κλειστώ σ' ένα μοναστήρι...

Ω, καλέ μου, αγαπημένη μου, γιατί δέν ειπες σ' μένα την ίδια πως μ' αγαπάς, γιατί δέν τό έμπιστεύθηκες τουλάχιστον στην καλή μου φίλη 'Αδελίνα;

Γιατί... Γιατί;...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Η κρηνημάδα του Λαφονταίν. Κάτω από ένα δέντρο ώρες και ώρες, ρεμβάζοντας και χαζεύοντας. Πώς άπέχτης και νεύργιο πανωφέρει, χωρίς να τό πάρη κάθω! Στο σπίτι του πεθαμένου. Μιά άπίστευτη γκάφα, κλπ.

Πολλά διαγγόνται για την κλασική άφηρημάδα του Λαφονταίν. Μιά μέρα ή κυρία ντέ Μπουγιόν, βαδίζοντας σέ μία πλατεία των Βερσαλλιών, είδε τον ποιητή να κάθεται κάτω από ένα δέντρο, προστά στο βασιλικόν κήπο, σέ κατάστασι τελείας έκστάσεως. Κατά τό βράδυ, περνώντας άπ' τό ίδιο μέρος, τον είδε πάλι στην ίδια θέση και στην ίδια κατάστασι, άν και τό κρύο ήταν τσουχτερό κι' έσπερτε μία άδιάκριτη ψιλή βροχή.

Τι έκανε εκεί τόσες ώρες ό Λαφονταίν; Τι; Τίποτα! 'Ηταν άφηρημένος. Κοιμόταν όρθιος!...

***

Ό Λαφονταίν κάποτε είχε ένα πανωφόρι τόσο παλιό και κατατριπτεμένο, που όταν τον έβλεπε κανείς μ' αυτό, θα τον περνούσε μάλλον για άλήτη, παρά για άνθρωπο υιοκονόρη και μάλιστα μεγάλο συγγραφέα. Μιά γνωστή του κυρία λοιπόν και θαυμάστριά του, σκέφθηκε να του άντικαταστήσει τό παλιό εκείνο πανωφόρι μ' ένα καινούργιο, αλλά για να μη θίξη την άξιοπρέπεια του συγγραφέως κι' ίσως για να του κάνει και μία ευχάριστη έκπληξη, πήγε μία μέρα στο σπίτι του και του τό άντικατέστησε κρυφά.

Ό συγγραφέας φρόσεσ τό καινούργιο πανωφόρι χωρίς να αντιληφθή ότι δέν ήταν πειά τό παλιό του, αλλά ένα άλλο, καινούργιο. Κι' όταν ύστερα από μέρες ένας φίλος του τον συνεχάρη για τό νέο του πανωφόρι, ό Λαφονταίν έδειξε μεγάλη έκπληξη, και δέν μπορούσε να καταλάβη πως συνέθεσ αυτό τό θαύμα!...

***

Ίδου και ένα άλλο άπίστευτο ανέκδοτο για τό Λαφονταίν, που τό έμπειθαίνων ύπό τόσο πολλοί σύγχρονοί του και φίλοι του.

Μιά μέρα ό Λαφονταίν έκάλεσε δυό-τρεις φίλους του να πάνε να δείτνησουν στο σπίτι ενός στενωτάτου φίλου του, τον όποιον μόλις πρό δλίγων ήμερών είχε... περιποιημέ μέχρι του τάφου, βίου μάλιστα έξεφώνησε και επίταριο λόγο και πολλά δάκρυα έχρισε για τό χαμό του.

—Είνε έπόνό ό κύριός σου; ούτηγε τον ύπαιρξη, μόλις έφθασε στο σπίτι του πεθανένου φίλου του ό συγγραφέας.

—'Α! κύριέ μου!... Ξεγράσατε, λοιπόν, ότι ό κύριός μου έχει πέθανεί! άπάντησε ό ύπαιρξης.

—Ω, Θεέ μου! φώναξε τότε ό ποιητής, πιάνοντας τό μέτωπό του. Είμαι, λοιπόν, τόσο ξεχασμένος!

Και έφυγε καταλιπημένος.

***

Κατά την πολιορκία τής 'Αμίνης, άπηγορεύθη τίς τους πολίτας να θγαίνουν έξω την νύχτα πέραν τής δωδεκατής, χωρίς να κρατούν φανάρι στο χέρι.

Τό ίδιο βράδυ ένας σκοπός συνάντησε έναν πολίτη, να βαδίζει στο σκοτάδι.

—'Ε, σύ! του φώναξε. Που είναι τό φανάρι σου;

—Νά το!

—'Αλλά αυτό δέν έχει κερί.

—Μά ή διαταγή δέν άνέφερε τέτοιο πράγμα.

—Έχεις δίκιο, άπάντησε ό σκοπός, και τον άφησε να περάση. Τό πρωί έξεδόθη νέα διαταγή, ή όποία έλεγε ότι στα φανάρια τους οι πολίτες έπρεπε ναχουν και κερί.

Τά μεσάνυχτα ό ίδιος πολίτης βγήκε πάλι έξω, κρατώντας τό φανάρι του με κερί μέσα, αλλά σβυστό.

Κατόπιν αυτού, τό πρωί έξεδόθη άλλη διαταγή, ή όποία έπ' τάλους άνέφερε ρητός ότι οι πολίτες έπρεπε ναχουν στα φανάρια τους κερί και μάλιστα άναμμένο.

Τό ανέκδοτο αυτό τό έδημοούργησαν οι πολιορκηταί τής 'Αμίνης, για να σαρκάσουν τους έχθρούς των και να παρουσιάσουν τους στρατιωτικούς ύπερασπιστάς τής πόλεως ως άνοήτους άπ' ενός και σχολαστικούς άπ' έτέρου.

